

saa langt som ad Tvangsvejen. Jeg har den Opfattelse, at den Tid, der kommer, vil give os Forstaaelse af, at der skal gøres, hvad der kan gøres, for at dygtiggøre den opvoksende Slægt, dygtiggøre den ikke alene paa Haandens, men, saa meget som det er muligt, ogsaa paa Aandens Omraade. Jeg har den Opfattelse, og det vedkender jeg mig fuldt ud, at dersom vi tror, at vi er i Stand til at bygge vort Folk op ved Dyr-tidshjælp og Dyrtidsforanstaltninger og Hjælp fra det offentliges Side, tager vi fejl. Den eneste Maade, hvorpaa det kan ske, er at dygtiggøre vort Folk og faa det til at forstaa i dets Helhed, at der for et dygtigt Arbejde skal gives en Løn, der er tilstrækkelig til, at Mennesker, der arbejder godt og energisk, kan leve og leve ordentligt af den. Opgaven løses ikke ved at sige: Det er Samfundets Pligt at hjælpe; kan vi ikke faa Arbejde, skal vi have Hjælp fra det offentlige. Det tror jeg ikke et eneste Øjeblik paa. Jeg erkender, at det er nødvendigt at gaa den Vej i disse Tider, men jeg haaber og tror, at den Dag vil være overordentlig nær, da det ser anderledes ud, og da man ogsaa fra vort Samfunds Side maa sige: Det dygtige Arbejde skal have den Løn, som det fortjener. Men saa kræves der ogsaa, at der sættes et dygtigt Arbejde ind, og jeg har den Tro, at skal vort Folk bestaa i den Konkurrencekamp, som kommer med den nye Tid, der forhaabentlig er inde om ikke længe, maa dette Krav stilles til os alle sammen.

Jeg har et Par Spørgsmaal, jeg gerne vil rette til den højtærede Landbrugsminister — det er muligt, at det ene i hvert Fald nærmest sorterer under den højtærede Indenrigsminister; paa Landbrugets Omraade er man jo i Virkeligheden kommet mere i Berøring med den højtærede Indenrigsminister end med den højtærede Landbrugsminister. Det ene er, hvorledes den højtærede Minister stiller sig med Hensyn til det af det stærke Regnvejr ødelagte Korn. Den Fortræd, der mange Steder er gjort paa Høsten, vil medføre, at der bliver mange, som ellers nok kunde have leveret, hvad de skulde, der nu ikke kan levere det i friske og sunde Varer. Jeg kan ikke tro andet, end at den højtærede Indenrigsminister tager saa lempeligt paa det som muligt, thi ellers mener jeg — hvis jeg da ikke er galt underrettet, hvad jeg ikke tror, jeg er —, det vil komme til at gaa svært ud over den højtærede Landbrugsminister. Jeg vil nemlig gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, om det er rigtigt, at det meste af Høsten ikke alene Vaarsæden,

men ogsaa en hel Del af Vintersæden, Hveden, paa Statens Gaarde Faurholm og Trollesminde er saa at sige blevet ødelagt. For en 3 Ugers Tid siden talte jeg med en Mand deroppefra, og han sagde, at man da høstede Hvede deroppe, og jeg kan forstaa, at høstede man Hvede paa den Tid saa er den af meget daarlig Kvalitet. Jeg vil gerne høre den højtærede Landbrugsminister udtale sig om, hvad Grunden er til, at man paa disse Gaarde ikke har været i Stand til at bjærge Høsten, navnlig Vintersæden, i Tide, som det er sket andre Steder. Thi vi ved jo, at Vintersæden i Almindelighed er bjærget i ret god Tilstand. Der er blevet sagt mig, at det skyldtes Mangel paa Arbejdskraft. Jeg kan ikke tro, at Staten ikke skulde kunne have skaffet Arbejdskraft. Ministeren vidste jo dog, at der gik arbejdsløse i Tusindvis, han vidste, hvor Arbejdsanvisningskontoret var, og han maa have kunnet faa de fornødne Folk til at skaffe Høsten i Hus. Jeg vil haabe, at der, dersom andre Mennesker, som har gjort, hvad de kunde, ikke er i Stand til at opfylde deres Leveringspligt paa Grund af det daarlige Vejr, og fordi Vaarsæden ikke kunde høstes før, ikke maa blive taget for haardt paa dem. Hvis der tages haardt paa dem, kan jeg ikke tro andet, end at der ogsaa maa blive taget overordentlig haardt paa den højtærede Landbrugsminister, thi jeg er ikke i Tvivl om, at da vil den højtærede Indenrigsminister sige: Disse Gaarde hører under Landbrugsministeren.

En anden Henstilling, jeg ogsaa vil gøre vedrørende Landbrugsministerens Budget, angaar Spørgsmaalet: Hedeselskabet og det nye Statsgrundforbedringssystem, eller hvad det hedder, vi har faaet. Jeg ser af Finanslovforslaget, at der er foreslaaet en Bevilling af 62 000 Kr. til det sidste og 46 000 Kr. til Hedeselskabet til Grundforbedring af Mose og Eng. Jeg vil henstille til Finansudvalget, at man kommer til Klarhed over, om det skal være Hedeselskabet eller den nye Institution, der skal have med disse Ting at gøre. For mit Vedkommende vil jeg sige, at dersom jeg — der al min Tid har fulgt Hedeselskabets Arbejde meget nøje — havde den Opfattelse, at Hedeselskabet ikke havde formaet at røgte sin Opgave paa en god og tilfredsstillende Maade, saa vilde jeg finde, at det var paa Tide, at man sagde stop og indsatte noget nyt. Men denne Opfattelse har jeg ikke, og derfor henstiller jeg til Finansudvalget, at man faar tilvejebragt Klarhed i dette Spørgsmaal. Saa vidt jeg kan skønne, er der ikke megen Mening i at